

El conseller d'Obres Públiques va romandre retingut sis hores a Montblanc

Molins: «És perillós que el carrer decideixi el que fan els alcaldes»

EFE/DdeG

Barcelona.— El conseller d'Obres Públiques de la Generalitat, Joaquim Molins, ha posat de relleu, després dels disturbis de dilluns passat passat a la localitat tarragonina de Montblanc, que és «extremadament perillós que ja no siguin els votants els qui decideixin el que fan els alcaldes, sinó la pressió del carrer». El conseller va efectuar aquesta afirmació ahir en una entrevista concedida al programa de Catalunya Ràdio «El matí de Josep Cuní».

Joaquim Molins va ser increpat abans d'ahir per centenars de veïns contraris a la instal·lació d'un abocador industrial a Fores, actitud que el va mantenir retingut durant sis hores —fins a dos quarts de tres de la matinada—, juntament amb els alcaldes de la Conca de Barberà, a la seu del Consell comarcal de Montblanc. La multitud, entre altres coses, va volcar el cotxe oficial del conseller, llançà tomàquets i ous contra la seu comarcal i finalment va ser dispersada per les forces antidisturbis. Les personalitats retingudes van ser rescatades per agents de la Guàrdia Civil, que els van protegir de les més de 500 persones que impediaven la seva sortida.

Molins va recriminar l'actitud descontrolada de la multitud i va assenyalar que «ningú es va fer portaveu de res i només cridaven que no volien l'abocador i demanaven la dimissió dels alcaldes». Malgrat els fets, el titular d'Obres Públiques va afirmar que continuarà visitant les comarques afectades pel pla de residus i mantindrà una posició dialogant. Per la seva banda, un portaveu de la Coordinadora contra abocadors a la Conca de Barberà va explicar ahir a EFE que «el conseller no va sortir abans perquè no va voler. Es va quedar i li va anar molt bé pel programa de televisió al

Així va quedar l'entrada al Consell Comarcal. (Foto EFE).

qual havia d'acudir», i van afegir que Molins va acudir per pròpia voluntat a Montblanc perquè «cap alcalde l'havia cridat. La convocatòria va ser del president del Consell comarcal de la Conca, el convergent Antoni Llor, una persona a qui no trobem massa grata a la zona».

La majoria dels alcaldes de la comarca van explicar al conseller que, tot i la seva visita, no renunciaven a presentar la seva dimissió. Josep Maldonado, delegat territorial de la Generalitat a Tarragona, va informar que fins el moment l'única dimissió oficial que ha estat presentada és la del con-

vergent Joan Farré, alcalde de Rocafort de Queralt.

Viatge suspès

Com a conseqüència dels incidents registrats dilluns a Montblanc, el conseller Molins ha suspès el seu viatge a la República Federal d'Alemanya, on havia de mostrar a un grup de periodistes catalans el condicionament i les garanties del medi ambient de les plantes incineradores i de tractaments de residus en aquest país. La comitiva va partir ahir de Barcelona encapçalada pel director general del Medi Ambient, Jacint Mateu, qui viatja acompanyat per membres de la Junta de Residus de la Generalitat.

Josep Maldonado va dir ahir a Munic que algunes de les persones que van provocar els incidents de Montblanc estan vinculades al MDT i Terra Lliure, i va destacar que al llarg de tot el dia va haver-hi una estreta col·laboració amb el governador civil de Tarragona, qui va posar a disposició de la Generalitat al voltant de 30 guàrdies civils així com una brigada especial d'aquest cos procedent de Saragossa. Va assenyalar també que es van intentar ajornar al màxim la intervenció de les forces de l'ordre públic, a l'espera que els manifestants deposessin la seva actitud, però en no ser això possible es van veure obligats a fer passadís per facilitar la sortida del conseller i la resta de persones reunides a la seu del consell comarcal.

El portaveu de Catalunya Lliure, Josep Aixalà, va dir que ignorava si havien acudit afiliats de la seva formació a Montblanc però assenyala que aquesta presència seria lògica «perquè donem tot el nostre recolzament als qui s'oposen a la política de fets consumats del Departament de Política Territorial».

Els afectats del Tordera critiquen el programa «Debat» del Canal 33

DdeG

Girona.— L'Associació d'afectats pel pla de residus a la Conca de Tordera ha criticat el programa «Debat», del Canal 33, que es va emetre dilluns, i en el qual es va analitzar el pla de residus aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat. En aquest programa hi participaven representants de l'Administració i dels ajuntaments afectats, i entre el públic, que habitualment pot fer preguntes als participants, s'hi trobaven alguns membres de l'Associació d'afectats de la Conca del Tordera, que tenien la intenció de dirigir-se als representants de l'Administració. Malgrat això, el moderador del debat, Josep Cuní, va donar per acabat el programa després de la intervenció dels participants a la taula del debat, sense deixar intervenir el públic.

En aquest sentit, l'Associació d'afectats pel pla de residus a la Conca del Tordera ha fet públic un comunicat en el qual afirmen que «el tractament que hem rebut és una altra vegada una demostració del poc respecte que mereixem a les institucions del nostre país». Tanmateix, consideren que «el tractament que hem rebut com a ciutadans de Catalunya és indignant pel fet d'haver-nos coartat la nostra llibertat d'expressió».

També es mostren «profundament indignats» per la «poc elegant i desafortunada actuació de Josep Cuní, qui no només va tractar amb desconsideració els assistents, sinó també tot el poble de Catalunya, que no es mereix que la televisió pública els negui la informació a què tenen dret».

Segons un barem de la CEE

Un 15% de les famílies catalanes són pobres

EFE/DdeG

Barcelona.— Un 15 per cent de les famílies catalanes compten amb uns ingressos mensuals inferiors a la meitat de la mitjana de què disposa la resta de famílies de Catalunya, i són considerades pobres d'acord amb el barem establert per la Comunitat Econòmica Europea, segons va informar ahir el conseller de Benestar Social, Antoni Comas.

Els ingressos mensuals són inferiors a 30.000 pessetes en un 2,1 per cent de les famílies, mentre que, en un 1,9 per cent d'elles, el cap de família es troba en situació d'atur, segons dades facilitades pel conseller, que ahir va comparèixer al Parlament davant la Comissió d'estudi de les bosses de pobresa.

Encara que Comas va restar importància a les estadístiques, «vàlides pel fet que han de ser orientatives del treball que hem de realitzar», va indicar que el seu departament ha encarregat al gabinet d'estudis socials la confecció d'un mapa sobre la localització i causes de les bosses de pobresa existents a Catalunya que estarà enllestí el mes d'abril vinent, i les

dades del qual serviran per modificar el Programa d'actuació social (PAS) que la conselleria durà a terme enguany.

Comas va informar també de les mesures que, des de l'Administració, s'estan prenent per eradicar la pobresa, i cità com a més destacada la redacció d'un decret llei sobre l'assignació de la renda mínima de reinseriment, que es troba, en aquests moments, pendent del que legisli al respecte el Govern central en la llei de pensions no contributives.

«Des de Catalunya, volem posar especial èmfasi en l'aspecte del reinseriment social de totes aquelles persones que rebien aquest salari social», va comentar el conseller, ja que, segons va dir, «tot tipus d'assistència social que no contempli el reinseriment dels afectats es converteix en beneficència».

El decret, que tindrà caràcter interdepartamental, encara que serà promogut per les conselleries de Benestar Social i de Treball, farà també especial referència a la figura del «tutor».

A QUI BARCELONA

ROMUL

Problemes de família (I)

La reacció dels socialistes catalans després de la Conferència Nacional del PSUC que ratificà el traspàs de poders del partit a la federació Iniciativa per Catalunya deixa al descobert les implicacions ideològiques de la relació entre aquestes dues branques de l'esquerra catalana, tema que alguna altra vegada hem tractat ja en aquesta mateixa secció. Primerament, Obiols qualificà el nou rumb del PSUC dins IC com una derivació cap a posicions nacionalistes i semiindependentistes, i a continuació des del PSC-PSOE de Barcelona es distribuïa un comunicat oferint als comunistes catalans una reflexió en comú sobre el futur de l'esquerra, atès que, segons el document, les transformacions a l'Est posen en qüestió la tradició comunista catalana, que ara es troba desorientada, davant la manca de referents clars. Sabem però que el PSUC pertany a la tradició del comunisme occidental i democràtic (la mateixa que el PCI), partit amb el qual comparteix grup europarlamentari, el qual, de ja fa dècades, no tenia pas per punt de referència (ni res que s'hi assemblés), el model dels països comunistes, amb els quals compartia tan sols el nom (recordem la solidarització amb l'experiència de la Primavera de Praga, l'any 68, per exemple). Fou precisament la crítica de la realitat del «socialisme real» el que conduí el PSUC —i també el PCE— a una escissió l'any 81, la qual li costà gran part del seu capital polític. Per això els canvis actuals a l'Est no sembla que provoquin cap trontollament ideològic al si del PSUC; més aviat el contrari, confirmen la seva opció de comunisme i democràcia (assimilables en part a la fórmula ara tan en boga del «socialisme democràtic»). Posició política que no cal confondre amb la de la socialdemocràcia, tot i que, evident-

ment, hi sigui més propera que no pas de l'estalinisme oriental. Diferències n'hi ha moltes. Prescindint de les evidents divergències en la praxi quotidiana o dels desacords programàtics, ja a nivell ideològic veiem com el comunisme democràtic occidental —i també gran part del socialisme no socialdemocràtic—, per tant el PSUC, no ha renunciat en cap moment a la definició del marxisme com a punt de referència primordial per a la seva estratègia transformadora. No només la realitat social nacional sinó sobretot la internacional fan que encara en gran mesura la crítica revolucionària iniciada per Marx, però ampliada, modificada i adaptada per tants altres pensadors del nostre segle, tingui una validesa indubtable, deixant de banda etiquetes de moda («el marxisme ha quedat enterrat, amb les transformacions de l'Est»: no cal gaire més que un manual de COU per tenir clar que entre la realitat estalinista i les prediccions marxistes qualsevol semblança és quasi pura coincidència) i més enllà de superficialitats periodístiques. Altrament, cauríem ara en un perillós dogmatisme antimarxista, que no seria res més que el revers —també nefast— d'aquell dogmatisme marxista de la intel·lectualitat occidental en dècades passades. Una altra cosa és que l'estratègia d'IC pugui ser vista com una fugida endavant davant d'aquesta terenyina ideològica —que no desorientació— i que cobreixi al PSUC de moments difícils com els que passa ara el PCI. En l'intent d'aglutinació de totes les forces d'esquerra no socialistes a IC, es dona un paper predominant al contingent nacionalista —d'aquí les crítiques d'Obiols— perquè, segons Ribó, des d'una perspectiva electoral és indispensable un referent clar del nacionalisme d'esquerra que possibiliti el capgirament del mapa polític català.